

Iskrice

ŠKOLSKI LIST UČENIKA
OŠ IVANA PERKOVCA, ŠENKOVEC
Godina 55, broj 1, 2026.

**175. OBLJETNICA ŠKOLE
(1851. - 2026.)**

200. godišnjica rođenja Ivana Perkovca

155. godišnjica smrti Ivana Perkovca

45. godišnjica imenovanja škole imenom Ivana Perkovca

55. godišnjica školskog lista Iskrice

175

200

45

200

55

45

175

155

45

200

155

55

175

55

45

55

OS

Š

IVANA

PERKOVCA,

ŠENKOVEC.

155

200

45

155

200

175

155

45

45

55

155

200

55

155

200

155

45

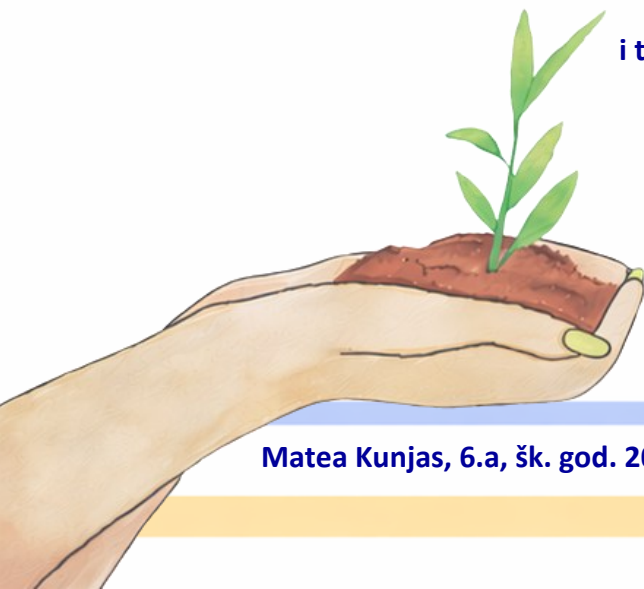
175

Falaček zemle Hrvacke

Moje gizdavo selo,
moj Laduč
z cirkvum na brigu
i zi štrekum
i igrališčem vuz ju
i po liti i po zimi
zi svojum je decum.
Drije je tu od rimskog doba,
a nigda je imalo i svoj
safski brot.
H Šenkofcu je moja škola
h teru se deca
i ot dol i ot gor paščiju,
vučitele srdiju i tak lipo tancaju i popivaju!
Vuz Ključ se Sukla kak pasec ovija,
a Harmica Hrvackoj vrata otpira.
Z vrha na se nas Sveti Križ pazi,
z najstarijim zvonum
k maši nas poziva.
A cili ta moj premili kraj
dom je riči KAJ,
i ta falaček zemle Hrvacke
moj je rodni kraj.

Marija Tomas, 7.a, šk. god. 2010./11.

Matea Kunjas, 6.a, šk. god. 2018./19.

Dragi čitatelji, bivši i današnji učenici, mještani, prijatelji škole!

Godine i obljetnice se nižu, generacije učenika i učitelja se smjenjuju, a naša škola postojano stoji u lijepom, pitoresknom prigorskom kraju.

Duga je njezina povijest. Svojim postojanjem nadživjela je mnoge društvene promjene, ratove, epidemije, reforme, lijepe i tužne trenutke, a sve se to neizbrisivo pohranilo u onome što danas jest. Ono što volimo reći jest da smo mala škola s velikim srcem. I zaista, nakon puno godina postojanja i djelovanja, razmišljajući što reći, a nešto ne preskočiti, mislim da je to konstanta koja traje. Škola okrenuta učeniku, pojedincu, baštini i kraju u kojem djeluje, toploj ljudskoj riječi.

Možda u vremenima popriličnog otuđenja i uznapredovale tehnologije ova konstatacija zvuči pomalo nestvarno, ali niz generacija naših učitelja i djelatnika trudio se sačuvati nasljeđe koje baštinimo i te male iskrice istinskih vrijednosti prenijeti na naše mlade. Jedan od načina da sačuvamo kreativnost dječjeg stvaralaštva, zapis vremena i trenutaka, jest školski list Iskrice, koji je sada pred vama i izlazi već punih 55 godina.

Iskrice nisu samo kronika školskih događanja, već prostor u kojem su se rađale prve ideje – tragovi odrastanja utkani u trajnu vrijednost pisane riječi. Posebno nam je draga naša domaća riječ, o čemu svjedoče mnogobrojne pjesme naših učenika napisane na kajkavskoj ikavici – još jedna iskrica jezične vrijednosti koju čuvamo od zaborava.

Ove godine naš list izlazi u posebnom ozračju jer naša škola obilježava 175. obljetnicu svoga postojanja te 200. obljetnicu rođenja Ivana Perkovca, istaknute ličnosti čije ime naša škola nosi već 45 godina. Navedene brojke govore ono što ruka piše, a srce osjeća, a to je da smo ponosni na našu povijest, generacije koje su prošle kroz ovu školu i oblikovale njezin identitet, ponosni na ono što je Osnovna škola Ivana Perkovca bila i što jest.

Na generacijama koje dolaze jest da prihvate ono što im dajemo, stisnu to u ruci i prislone k srcu. Jer samo ljubav, entuzijizam i poštovanje sačuvat će te iskrice prošlosti, prenijeti ih na naše učenike i obasjati stazu budućnosti.

Vesna Javor, ravnateljica

Foto: Sanja Grgić
Ćurić / Foto
Hrvatska

Protulitje

Došlo je protulitje
polahko, čes brig
kak da ga je strah.

Zlatno sunce se
kak velika lopta
žari na nebu
i luče nas.

Pod grmom
podrimanac zdiže glavicu
gleda zelenu travicu i
veselo se smije.
Pod drugim grmom trubentica
veselo trubi.

Zbudilo je plavu fijolicu
pak sad zadovoljno gleda
di fijolica zbunjeno stoji
i čudi se zlatnoj lopti
na nebu.

Mi deca se veselimo
radosno hrlimo v polje.
Beremo lipe rožice i
kitimo naše domaće sobice.

Gordana Jakovina, 7.b

Potočić

Kraj moje kuće je potočić.
Zimi ga ne čujem jer ga je oklopio led.

Granulo je proljetno sunce.
Rastopio se led. Otišao je snijeg.

Potočić nam opet veselo žubori.
Napaja pčelice, račiće i guščiće.

Vlado Jurkas, 1.r

Gabrijel Korpić, 3.a, šk. god. 2025./26.

Susret s Oliverom Mlakarom

Gromoglasni pljesak zaorio je velikom dvoranom za fizički odgoj. To se uvijek događa kada nam dolazi u posjet neka poznata ličnost. Ovoga puta to je Oliver Mlakar, poznati spiker, prevoditelj i voditelj kviza Televizije Zagreb. Bili smo oduševljeni što jedanput možemo saznati nešto više o televiziji i to od jedne vrlo popularne ličnosti. Najprije su ga intervjuirali članovi novinarske sekcije, a zatim su se i ostali učenici malo oslobodili treme i počeli postavljati razna pitanja koja su ih zanimala. Drug Mlakar želio je saznati što više o našem radu i životu u školi. Uz razna pitanja, smijeh i šale protekao je susret s jednim od naših najmilijih gostiju koji su nas do sada posjetili.

Božena Topol, 7.a

Novo lito

Kumeki i kumice sidiju

Vu kmičnoj kleti

Tu im mala lampica sviti,

Blisičeju se kuglice na borovoj
kiti.

Veseli su. Jedeju, pijeju

I furt popivaju

„Na tom mladom litu...“

Diši purica i mlinci fini

Pak orehnjača i kiflini.

F kupici vinček

Črleni se na stolu

Popivka se ori po brigu i dolu

Odjemput je zi stare vure

Drveni ftiček zišel van

Zapopival dvanajst put,

Dvanajst put

Pak se skrila f kut

Si su se počeli kušovati

I jen drugom govoriti:

„Naj ti bu sritnlito novo!“

Dobro bi bilo da je kak ovo.“

Kupice pune su o zdignili

I si skup nazdravili:

„Naj nam bu sritno novo lito“

Da bumo dugo živili mi!

Naj bu sritna naša zemla

I dragi narod hrvacki!“

Mira Sedmak, 7.a

Sara Bokulić, 8.a, šk. god. 2025./26.

Ivano Đurić, 2.a, šk. god. 2025./26.

Što volim?

Volim život,
volim cvijeće,
volim ljubav
i proljeće.

Volim svoj dom,
volim san
volim svaki
lijepi dan.

Volim svašta
i ljude sve,
ali ne volim
one zle.

A moj mama
najviše voli
kad sam dobar
đak u školi.

Marija Novak, 7.b

Rastanak sa školom – rastanak s djetinjstvom

Malo! Još malo i doći će rastanak. Rastanak sa školom, rastanak sa svima. Svi ćemo se razići i svatko će krenuti svojim putem, ali ja ću se uvijek sjećati svakoga. Sjećat su se svih klupa koje su poslije mene ostale pošarane. Sjećat ću se svih dječaka s kojima sam igrao nogomet i svih djevojčica koje su mi bile simpatične. Sjećat ću se svih nastavnika koji su mi ponekad zagorčavali nedjelje. Sjećat ću se svega lijepoga i sva ta sjećanja bit će zauvijek zapisana u mom srcu. Četiri godine provedene zajedno prohujale su kao tren. Mene rastanci uvijek rastužuju. Zbog čega, ne znam ni sam. Možda zbog toga jer osjećam da ću se teže uklopiti u novu sredinu. Sigurno je ipak, da ću se lakše uklopiti u novu sredinu, nego rasti od svog dragog VIII. razreda.

Tomislav Raženj, 8.r.

Elena Čičko, 1.b, šk. god. 2025./26.

Emili Jurković, 1.b, šk. god. 2025./26.

Vana Hren, 2.b, šk. god. 2025./26.

Lara Jakovina, 8.b, šk. god. 2020./21.

Nik Žibert, 2.a, šk. god. 2025./26.

Ivan Šudić, 2.a, šk. god. 2025./26.

Sukla

Pašči se Sukla
Čez zelenu travu
Čez vrbino graje
Da se hiti h Savu.

Pašči se Sukla.
Mora dale iti
Brige obiti,
Rožicam se nasmehnuti
Vrbam grane zmočiti
I čudaj posla obaviti.
Pašči se Sukla,
Se glih popiva.

H vale se zdiže –
Obale hmiva.
Se bole se pašči
Gmajnu ostavla
I Ključ – moje lipo selo,
Veselo pozdravla.
Pozdravla krove črlene,
Visoki toranj,
Trnace zelene,
I cistu kaj zi sela
Vu pola pela.

Ključ je ostavila
K Savi se pašči
Teče...

Šumi...

Frfla...

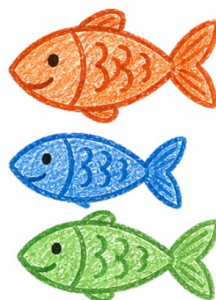
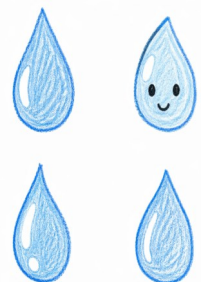
Brbori...

Klafra...

Klopoče...

Gromori

I već je ni.

Jasenska Biškupić, 6.r.

Razgovarali smo s učiteljicom Ljubicom Kaić

Ove godine je 10. godišnjica izdavanja naših školskih novina *Iskrice*.

PITANJE: Zahvaljujemo Vam jer znamo da ste Vi izdali prvi broj *Iskrice*. Biste li nam htjeli reći što Vas je potaklo da izdate *Iskrice*?

ODGOVOR: Pokazalo se da djeca imaju veliku moć stvaranja i da su mali pjesnici. Želja nam je bila da to ne ostane u razredu, nego da se prenese u cijelu školu i u selo, da se djeca podrobnije upoznaju s žurnalistikom. Žurnalistika je jako sredstvo za obavještavanje javnosti. Tako smo i mi preko *Iskrice* nastojali zabilježiti sva važnije zbivanja u našoj školi i da *Iskrice* budu slika života i rada naše škole.

PITANJE: Što je Vama posebno drago kod uređivanja *Iskrice*?

ODGOVOR: Najviše me se dojmio elan članova te grupe. Polet i radost s kojom su to prihvatili. Nisu gledali na vrijeme koliko će raditi, nego im je cilj bio da postignu što bolje rezultate i što bolje dotjeraju *Iskrice*. Nije im bilo teško odlaziti po selu i prikupljati pojedine materijale za *Iskrice*.

PITANJE: Na kraju recite nam, nedostaje li Vam buka učenika?

ODGOVOR: Nedostaje. Prvih godina mi je jako nedostajalo, ali sada cvijeće i vrt... već sam se privikla...

PITANJE: Što želite i koji biste savjet dali nama novinarima za rad na *Iskricama*, Vašim i našim?

ODGOVOR: Kao novinarska grupa imate svoj plan i program. Želim vam mnogo uspjeha u radu. Neobično bi me veselilo da nastavite sa ovakvim oduševljenjem kao što su radili osnivači *Iskrice*. Ne zaboravite da iz

ovog kraja potječe i prvi hrvatski žurnalista Ivan Perkovac, koji je rođen u Harmici. O njemu možete znati vrlo malo sa ploče koju su 1925. godine postavili na njegovu rodnu kuću. Međutim kuća se od dotrajalosti srušila, a ploča je u Vatrogasnom domu u Harmici.

Novinarska grupa OŠ Šenkovec

1980. godina

Posjetio nas je književnik Zvonimir Balog

10.XI. 1980. godine našu školu posjetio je književnik Zvonimir Balog. Dočekali smo ga s recitacijom koju su recitali članovi literarne grupe. On nam je recitirao pjesmice koje je sastavio. Postavljali smo mu razna pitanja. Pričao nam je kako je počeo pisati priče i pjesme. Rekao je da je dobio puno nagrada i da mu je već objavljeno 16 knjiga. Na kraju nam je pročitao jednu priču s pobrkanim slovima. Tako smo se rastali, a jedna učenica iz osmog razreda dala mu je cvijeće. Bilo nam je lijepo i željela bih da nam dođe još neki književnik pa da se svi zajedno veselimo.

Gordana Tubić, 6.r.

Tanja Meštrić, 8.b, šk. god. 2025./26.

Susret s pjesnikom Stjepanom Jakševcem

Lijepa drvena kuća u zelenilu. Na ulaznim vratima srdačna domaćica pjesnikova supruga, pjesnik Stjepan Jakševac i dva prekrasna šarplaninca. Pozdravljamo se i ulazimo u kuću, divno uređenu. S ljubavlju i toplinom. Na zidovima priznanja i medalje s europskih i domaćih izložbi pasa – zasluga pjesnikove supruge.

U ovom posebno ugodnom ambijentu naš dragi susjed, poznati pjesnik za djecu i odrasle niže razigrane stihove za sva djetinjstva i one o lirskim ljubavima. Pjesme o nama i za nas. Uz srdačne i susretljive ljude kakvi su pjesnik i njegova supruga, uz topli čaj i kekse, otopila se trema i započeo je razgovor.

Goran: Najprije Vas molimo da nam ispričate nešto o vašem djetinjstvu koje je moralo u mnogo čemu biti slično našem - i Vi ste, kao i mi, dijete ovog kraja.

Pjesnik: Moje djetinjstvo je bilo teško, neimaština velika. Putovao sam svakodnevno od Sutle do Zagreba vlakom, ali je najteže bilo pješčiti s rodnoga brijega do željezničke stanice „Sutla“. Na brojnim književnim susretima po školama, rado đacima ispričam kako je moj otac, kad sam mu se potužio da me stare cipele žuljaju, rekao ovu mudru, tešku misao: „Kaj ćeš, sinek, gda je čovik siromak onda ga navik nigdi nikaj žula.“

Goran: Književnim radom ste počeli prije Drugog svjetskog rata. Gdje ste objavili svoje prve pjesme?

Pjesnik: Objavljivao sam ih u književnim časopisima stare Jugoslavije. I upravo se navršila 50. godišnjica od objavljivanja moje prve pjesme u časopisu „Mladost“ kojega je uređivao naš veliki književni pregalac dr. Antun Barac.

Goran: Što poručujete mladima?

Pjesnik: Kada vidim kako mladi ponekad ne znaju što bi sa slobodnim vremenom, onda požalim što knjiga nema glas da kaže: „Uzmi me, đaće, u ruke, neće ti biti žao!“ Ja sam sretan što sam čitao knjigu za knjigom jer mi se tako

otkrivao ovaj veliki svijet. Dakle, čitajte dobre knjige jer vas one obogaćuju.

Vrijeme je teklo neumoljivo brzo kako teče uvijek kada je nešto lijepo. Pozdravili smo se s pjesnikom i njegovom suprugom i vratili se kućama da sredimo svoje bilješke za „Modru lastu“.

Snežana Volarić i Goran Klepac, 6.a

Rože

Črlene, žute, bile...

Dišeće, dišeće.

F sakom kutu,
na traniku, ledini
zgažene na poljskom putu.

Plave, šare, bile...

Se su mi tak lipe.

Gladiole, noćne frajle, lipe Kate.

Ima jih f teglinu i vazi.

Na sakom putu,
na sakoj stazi.

Martina Vunetić, 4.r.

Karla Leško, 7.a, šk. god. 2025./26.

2.b, šk. god. 2025./26.

Marta Čičak, 8.a, šk. god. 2025./26.

Ove sam noći, majko, sanjao divan san

Ove sam noći, majko,
sanjao divan san,
da je za sve ljude svijeta
svanuo radostan dan,

da nema više na zemlji
gladi, rata i plača,
i da se svi ljudi vole
kao rođena braća.

I da se umjesto bombi
i prijetećih raketa,
gradi sretna budućnost
za svu djecu svijeta.

Nažalost, danas, sine
još savjest mnogih spava;
vrijeme će ipak doći
kad tvoj san će postati java.

Goran Klepac, 7.a

Dobre stare lita

Po naši brigi podrapane kleti stojiju
 i mladih lit se sičaju,
 kada su gorice okolo jih bile,
 a nisu brige, kak sada,
 vikendice z betona rušile.
 Kada su dol, polak Sukle i Save
 zlatne koruze zorile
 i pasle su se krave.
 Kada su vu jimi hrastovi lagvi spali,
 vu sobi žarku, črленu kaplicu čuvali
 za dilo u selu,
 za pajdaše, za svadbe,
 za krstitke i za karmine.
 Kada je žarka kaplica grila
 od teškoga dila zmučena, stara tila.
 „Dobrih starih lit več nima!“
 Popiva pišiva daska na staroj kleti
 kaj ju viter sim tam klima.

Bernardica Kauf, 6.b

PŠ Drenje, šk. god. 2020./21.

Vrabac

Vani je mraz
se se srebreni
na jednoj kiti
vrabac čuči.

Žalosno živka
glas mu je plačni
nekak je mršav
morti je lačni.

Kad sunce zasija
i toplo dahne
i vrapcu i meni
čisto odahne

Iva Ognjen, 4.r. PŠ Drenje

David Duić, 6.a, šk. god. 2025./26.

Bakina klit

Vu staroj gorici
je stara klimava bakina klet.
Po drveni orihovi vrati
čudaj brazdi ima,
kaj su napravila lita,
sunce i jaka zima.

Starost – žalost

Vu kutu – nikomu na putu
drvena selska hižica stoji
šopnati podrapani škrlak
komaj joj se na glavi drži.

Nigdi nikog svoga nima
i - nikoga ne zanima.

Tanja Jakovina, 5.a

Vu stari kleti još stariji sudi
još navik na vino dišiju.
Vu kmici
kaj starčeki bogi zgliediju.

Od trama do trama pavučina
debela prašina visi
Ima i tanke.
Čez otprte vrata
kak bila svila zgliedi.

Bernardica Kauf, 8.b

Glasam za mir

Kad bih morala birati između rata i mira, bez dvoumljenja bih izabrala mir jer rat ne donosi nikome dobro.

Već nekoliko tjedana u Hrvatskoj je situacija veoma zaoštrena. U žestokoj borbi protiv četnika dvanaestorica mladih redarstvenika dali su svoje živote za mir i demokraciju. Taj međunarodni sukob između Hrvata i Srba počeo je u Kninu, u žarištu tzv. SAO Krajine prošle godine u kolovozu. I rimski papa kao poglavar katoličke crkve apelirao je za mir između ta dva naroda koja su trenutačno u velikoj nacionalnoj mržnji. Mnoga sela, kao npr. Kijevo, odsječena su barikadama od ostalih mjesta u Hrvatskoj tako da im se hrana i lijekovi dostavljaju transportima koje teroristi zaustavljaju i ne puštaju ih dalje te ne mogu stići na odredište. Osim toga barikade na cestama onemogućavaju normalan promet u nekim dijelovima naše Republike i odvrćaju mnoge turiste od naše zemlje. Hrvati koji žive u selima zajedno sa srpskim stanovništvom kao da su odsječeni od normalnog svijeta tj., ne mogu izlaziti iz svojih kuća, jer tko zna što bi ih moglo dočekati iza ugla, a uz to nemaju ni hrane ni vode ni struje.

Sve strane zemlje su vrlo zabrinute zbog ovakvog stanja u Jugoslaviji i zbog mogućnosti izbijanja građanskog rata. Zbog toga mislim da bi se trebalo naći demokratsko rješenje kako bi se zaustavila dalja nasilja i uspostavio mir te spriječila mržnja između Hrvata i Srba.

Tanja Jakovina, 7.a

Tratinčica

Na zelenoj ledini mala rožica

šćera je procvala bila tratinčica.

V jutro joj rosa hmiva nježne latice,
h podne joj toplinu daje zlatno sunce.

A h večer dok zvizdice na nebu treperiju,
oko tratinčice male na zelenoj ledini
zi srebrom okičene vile plešeju.

Jelena Šantorić, 6.a

Jan Barbarić, 1.b, šk. god. 2020./21.

Pjesma mrtvom vojniku iz Osijeka

Kad bi barem
još jednom stupio
na most preko Drave
i svoje suze povjerio
tihom žuboru dobre rijeke.

Dobra te Drava sada
u svojim njedrima njiše
i miluje nježno svilom
najnježnijeg stiha.

A kada se oglasi
zvono sa Svetog Petra i Pavla
anđeli neka ti donesu pjesmu
i neka ti je HVALA.

Zorica Kauf, 5.a

Ines Debogović, 1.b, šk god. 2020./21.

Rat

Živjeli smo u Zagrebu kod bake i djeda. Bila sam još malena i nisam shvaćala što se događa. Jednog dana oglasila se sirena. Vidjela sam ljude kako nekamo bježe. Nije mi bilo jasno što se događa. Mama mi je rekla da se brzo spremim. Upitala sam je kamo idemo. „U sklonište.“

odgovorila mi je. Sada sam znala da se događa nešto strašno i teško. Strah koji sam tada osjetila neću nikada zaboraviti. Pitam se, zašto? Što smo im skrivili? Zašto djeca ostaju bez doma i roditelja? Za sve je kriv neprijatelj koji nema ni srca ni osjećaja.

Mihaela Markulin, 5.a

Domovina

Domovina je
 jezero od vode i neba,
 ptica u zagrljaju brda,
 pritajena rosa na dlanu planine,
 odsjaj sunca i
 uzdah vjetra.

Domovina je mjesto
 gdje se najljepše sanja
 gdje prestaju bol i patnja,
 a radost raste do sunčanih visina.

Martina Đenadija, 8.a

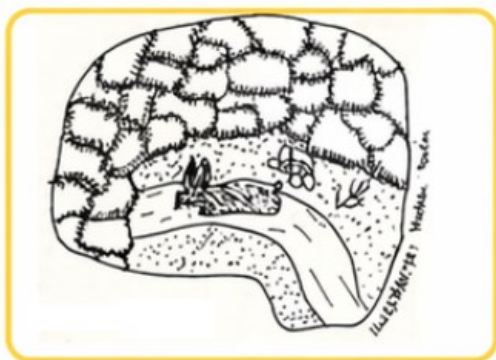
Zajček

Ostau je sam
 mali drobni zajček.

I suza h oku...
 Kaj anđeu s neba
 došla je pucica.
 Mehka grudica
 stišče se k joj.

Srčeko zajčekovo zi srčekom pucičinim
 tučeju kak jedno.

Karlo Masnjak, 4.a

Laduč v misečini

Jen tihi put me pela čez luge i gaje
 tam di se brigi zeleniju,
 zvizde čez šibje gusto lučeju
 tam di golubice, golubi gučeju.

Gledim kak misec svitleči
 spod črnog oblaka je zišau
 kak da svoj škrlak je na oblak diu
 i pozdraviti me došau.

A v noči nad farnum cirkvum svetliu je
 Kak da nigdar zajti ne bu htiau
 I nad cirkvinim turnum bu ostau
 i cilu noč svitiu i bdiu.

Na misečini bliščiju se listi
 kaj tu nas razdvajaju puti
 tebe h sajah još gledim
 da prešou si vuskim putem kraj staroga oriha.

Se muči – naš dragi Laduč več spi.
 Misec moj još sviti,
 samo un još premišla za se.

Goran Tursan, 5.b

Amelia Brlek, 4.b, šk. god. 2025./26.

Zemlja

Želim čiste rijeke,
zelena polja i visoke gore,
vesele ptice i plavo more.

Neka oblaci bijeli
proljetnu donesu kišu,
uz potoke gorske
cvjetovi nek' mirišu.

Nek' naša Zemlja čista
pod vedrim suncem blista.

Tomislav Pleša, 3.a

Šenkovljanska deca

Mi smo zi Šenkofca
di brigi su rožice bile,
puteci panklini zlati
a Sukla srebro rastepeno.
Ledine su naši kreveti mefki,
a oblaci vajkuši bili.
Mi kaj se radi smijemo
po blatnim puti zuz Suklu bežimo.
Z divjim se racicam mutimo
kaj po vodi tučeju i z repkum migaju sim-tam.
Do kolina h vodi mi jih probamo loviti,
i zi Suklinim se kaplom spominamo.
Matule lovimo, mrafce brojimo.
Pucicam rože h lasi mečemo.
Nit ne vidimo da je h Suklu
već sunce opalo.
Kaj strile domom bežimo.
Pri hiži su srditi si.
Po pleči nas potežeju,
a mi se zmakavamo kaj racice
kaj po vodi z repkum migaju sim-tam, sim-tam.

Karlo Masnjak, 6.a

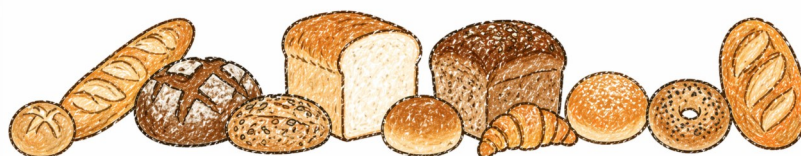

Jana Klarić, 4.a, šk. god. 2025./26.

Kruh moje bake

Ulazim u bakinu kuću. Rano je jutro. U bijeloj pregači u kuhinji stoji moja baka. Kuhinja je topla, miriši bijela kava. Na stolu je velika zdjela puna kukuruznog brašna. Čvrstim rukama baka mijesi kruh onako kako ju je naučila njezina baka. Ja gledam i učim. Razmišljam o zrnu pšenice, ljudskoj mucu, mlinu i svemu ostalome što čini taj kruh. To je kruh od kojeg miriše cijela kuća. To je kruh uz kakvog je odrasla moja baka. Sadašnje je vrijeme takvo da ljudi stalno nekuda žure više ne znajući što, gdje i kada jedu. Mene posebno veseli dan kada baka peče kruh. Tada u toplini doma svi sjednemo za stol i lomimo kruh... Poseban miris u kući, topli kruh, domaći bakin kruh.

Itana Vuković, 3.r. PŠ Drenje

Likovna skupina, šk. god. 2025./26.

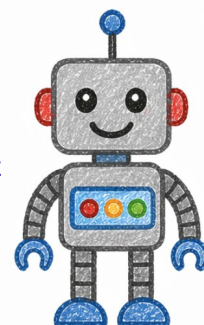

Petar Brlek, 2.b, šk. god. 2025./26.

Šenkovec u budućnosti

Šenkovec, 2032. godine. Ispod nas tutnji podzemna željeznica. Zrakom lete atmosferske letjelice. Na nogometnim utakmicama u loptama su ugrađeni čipovi tako da se njima može upravljati daljinskim upravljačem. Vlakovi postižu brzinu od 450 km na sat, a avioni? Oni su „izumrli“. Njih zamjenjuju atmosferske letjelice. Škola traje pola sata, odmora nema, a umjesto torbi i bilježnica u školu nosimo prijenosna računala. Televizor u naočalama, kamera u tenisici. U školu se dolazi u malim letećim kapsulama, a doktora zovemo preko interneta. Petice lete u naša prijenosna računala preko uređaja koji zovemo elektronički imenik. U svemirskim stanicama proučavaju se ostaci zavičaja i analiziraju video snimke prirode i prirodnih pojava iz daleke prošlosti. Jedva čekam da dođe takva budućnost i da imamo pola sata nastave.

Filip Horvat, 3.a

Moja škola

Ja idem u 1. razred. Škola mi se zove Osnovna škola Ivana Perkovca. Meni je u školi najljepše kada imamo likovni. Meni su u mojoj školi još dvije sestre: Bernardica, Valentina, Jelica, Ivana i Zorica. Ja imam 7 godina, a moja škola 150 godina! Svojoj školi za 150. rođendan želim puno dobrih učenika, učitelja, učiteljica i kuharica.

Lucija Kauf, 1.r.

Moja škola je lijepa. Moja mama, tata i baka išli su u školu u Šenkovcu. Moja prabaka Jelena bila je u mojoj školi kuharica. Ja svojoj školi čestitam 150. rođendan i želim joj nove učenike.

Tihana Mufić, 1.r.

Moja škola je stara. Moji mama i tata išli su u ovu školu. Meni je najljepše kada imamo tjelesni. Ja želim svojoj školi puno učenika i učiteljica.

Ana Marija Luketić, 1.r.

Moja škola je lijepa i velika. Stara je 150 godina. Ja bih želio da ima nove ploče. U ovu školu išli su moja baka, djed, ujna, ujak i mama.

Antonio Štefančić, 1.r.

Moj djed

Njegove su oči brizne.
Zašto?
Stalno brine.
Za koga?
Za mene.

Njegovo je srce veliko.
Zašto?
Jer u njemu ima puno ljubavi.
Za koga?
Za mene.

Njegova je duša bogata.
Zašto?
Jer u njoj ima puno dobrote.
Za koga?
Za mene.

Njegove su ruke zlatne.
Zašto?
Nema toga što ne bi učinio.
Za koga?
Za mene.

Moje Drenje

U Drenju, u mom kraju,
u dragom zavičaju,
djetinjstvo provodim ja,
tu radost je moja sva.

Igram se na širokom polju,
kad za to imam volju.
Okolo mene su zelene ravnice,
osim nasipa nemamo uzbrdice.

Kroz Drenje vodi blatnjav put
do naše mutne rijeke Save.
Tamo ribiči ribe love.

Nekad velike, a nekad male.
Dok lovac u šikari lisicu čeka,
Ona mu doma kokoši hvata.
Zbog fazana na putu
Dobio sam batinu ljutu.

Tko me dobro pozna,
zna da šalama nema kraja,
nikada neću otići
iz svog zavičaja.

Ante Vlajčić, 3. r. PŠ Drenje

Da sam ja učiteljica

Da sam ja učiteljica dovela bih učenike u red. Ne bi oni bili tako neodgojeni kao danas. Kada bi netko bio zločest ili brbljav dobio bi jedan veliki kolac u imenik. Svi bi dobivali pola kile zadaće iz matematike, hrvatskog i prirode. Više nitko ne bi bio duhovit kao danas. Za vrijeme nastave trebala bi biti potpuna tišina. Ako bi netko pričao, upozorila bih ga dva do tri puta, a ako to ne pomogne, dobio bi minus iz vladanja ili bi za kaznu morao počistiti učionicu. Na ploči bi cijeli sat morao pisati: „Ja sam brbljavac i ometam cijeli razred u radu“. Svaki bih tjedan na oglasnu ploču stavljala popis najposlušnijih i najneposlušnijih učenika. Preko vikenda neposlušni bi dobivali više zadaće. Nadam se da bi to pomoglo i da bi bili najbolji razred na školi. E, da sam ja učiteljica.

Sara Kraljić, 4.b

1/2 SIMONA SERMAZI ŠKOLA LINDREZ 2024.

Simona Sermazi, 8.b, šk. god. 2025./26.

Tko je bio Ivan Perkovac?

Ivan Perkovac rodio se u Harmici 23. 5. 1826., a preminuo je 16. 4. 1871. Perkovac je bio hrvatski političar, novinar i književnik.

Njegov otac bio je Franjo Perkovac i rodio se oko 1793. godine u Mađarskoj. Po zanimanju je bio mesar i gostioničar, a u narodu je bio poznat kao marljiv čovjek kojeg su svi cijenili. Franjo je bio strog otac i očekivao je da Ivan naslijedi njegov zanat. Ivanova je majka bila Ana Nichi. Ana i Franjo imali su desetero djece, 7 sinova i 3 kćeri. Mali Ivan provodio je svoje djetinjstvo u Harmici. Bio je jako inteligentan pa su ga roditelji poslali u pučku školu u Zagreb sa samo 7 godina. On je bio jedino dijete u obitelji koje se školovalo. Kad je završio pučku školu, majka ga je poslala svojim sestrama u Kanižu u Mađarsku kako bi pohađao gimnaziju. To mu je omogućilo da dobro nauči mađarski jezik. Školovanje nastavlja 1843. u Zagrebu, studirajući filozofiju i školujući se za svećenika. Perkovac završava fakultet 1845. i odustaje od svećeničkog poziva te se zapošljava u Bojnom odsjeku gdje se bavio organizacijom hrvatske vojske sve do raspusta Banskog vijeća. 1845. umire mu otac, a majka 3 godine nakon. Tijekom rada u Bojnom odsjeku ponekad je pisao za novine „Slavenski jug” i „Narodne novine” o odlukama Bojnog vijeća. 1850. Perkovac započinje studij prava u Zagrebu i Grazu. U međuvremenu se zapošljava kao tajnik Matice hrvatske i

urednik časopisa „Neven”, a od 1853. je nezaposlen i živi kod prijatelja. 1854. oženio je Adelu Humelovu s kojom je imao jedno dijete – kći Valeriju. Godine 1855. obolio je od sušice od koje će na kraju i umrijeti. Adela je uzdržavala sebe i Valeriju šivajući odjeću za bogate gospođe, dok se Ivan liječio u lječilištu za plućne bolesnike. Godine 1858. Adela s kćeri odlazi u Beč kod svoje sestre, ali zbog siromaštva se više nije mogla brinuti o kćeri pa brigu o njoj kao i o njenom školovanju preuzima Perkovac kad je Valerija imala 13 godina. Valerija umire sa 16 godina, a nedugo nakon nje umire i Perkovac.

Ivan Perkovac bio je pravi domoljub. Bio je poliglot (uz mađarski, znao je njemački, francuski, talijanski i slavenske jezike) i urednik nekolicine časopisa: „Neven”, „Pozor”, „Novi pozor” i „Vienac”, a zbog tekstova koji su poticali nacionalnu svijest,

6.a, šk. god. 2025./26.

časopis „Pozor” bio je zabranjivan. Bavio se i knjiženim radom – napisao je pripovijetke „I žene ljube iskreno”, „Šljivari” i „Župnikova sestra”. Kao

zastupnik Narodne stranke u Saboru borio se za slobodu tiska. Kroz cijeli svoj društveno-književni opus nastojao je potaknuti obrazovanje sela i unaprijediti hrvatsku kulturu i jezik.

Intervju s Ivanom Perkovcem

Gospodine Perkovče, danas ćemo, uz vašu pomoć, uroniti u burnu povijest 19. stoljeća gdje ste igrali veliku ulogu spajajući novinarstvo, politiku i borbu za hrvatski jezik. Obilježili ste to doba britkim perom i nepokolebljivim stavom. Niste bili samo političar i književnik, već i prvi profesionalni novinar u Hrvata.

Kakva vas sjećanja vežu za vaš rodni kraj i djetinjstvo?

Harmicu pamtim kao živopisno selo na rijeci Sutli i uvijek sam osjećao nostalgiju za domom. Zahvalan sam majci Ani koja je prepoznala moj talent i inzistirala na školovanju u Zagrebu s obzirom da u našem kraju nije bilo pučke škole. Ja sam jedini od mnogobrojne braće i sestara dobio priliku za visoko obrazovanje.

S obzirom da u ono vrijeme nije bilo interneta ni televizije, kako ste uspijevali vijestima doći do ljudi i motivirati ih da se bore za narodna prava?

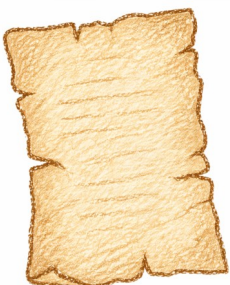
U moje vrijeme tiskarski stroj je bio naše najjače oružje. Vijesti su putovale sporije ali su se čitale pažljivije. Svaka riječ u našem listu *Pozor* morala je biti prožeta ljubavlju prema domovini kako bismo potjerali narod da misli svojom glavom.

Simona Sermazi, 8.b, šk. god. 2025./26.

U svojim ste člancima u „Vijencu“ branili pravo žena na rad i umjetničko djelovanje. Otkud u 19. stoljeću tako moderni i hrabri stavovi?

Često su me pitali zašto se zalažem za prava onih koje društvo drži u sjeni. Recite mi, kako narod može biti slobodan ako mu je polovica okovana lancima neznanja i bespomoćnosti? Žena nije ukras. Ona je snaga koja može i mora doprinijeti umjetnosti i radu. Moja *Stankovačka učiteljica* nije samo priča, ona je dokaz da samostalna i obrazovana žena može biti temelj napretka.

Što biste poručili današnjim novinarima, je li važnije biti brz u objavi ili dosljedan u istini?

Vidim da danas vijesti obilaze svijet u trenu. Često je čak i lažna. Poručio bih novinarima da ne trče za brzinom ili „lajkovima“ ako će pritom izgubiti obraz. Dosljednost u istini je jedino što pravi novinar ima.

Surađivali ste sa Petrom Preradovićem u Bojnom odsjeku Banskog vijeća. Kako je utjecao na vas kao mladog čovjeka?

Preradović je istovremeno bio čvrst, strog i zahtjevan za točnost u svakom izvještaju, a s druge strane je bio pjesnička duša. To što je tražio jasnoću i činjenice mi je bila najbolja škola za novinarstvo. Često mi je znao reći: „Reci što imaš, reci to jasno i stani iza svake napisane riječi!“. Dijelili smo nadu da će doći vrijeme kada ćemo u Zagrebu moći slobodno pisati.

Jeste li ponosni na to kako vas u rodnom kraju i dan danas veličaju i pamte?

Čuti da me danas, više od stoljeća i pol kasnije, u mom kraju još uvijek spominju je za mene veće priznanje od bilo kakvog carskog odlikovanja. Posebno me veseli što se moje ime veže uz očuvanje našeg domaćeg govora – naše drage kajkavske ikavice. To što udruga u Šenkovcu nosi moje ime i što djeca u mom kraju znaju tko je bio novinar koji je volio svoj zavičaj dokaz je da moje pero nije pisalo uzalud.

Iako nas od vremena Ivana Perkovca dijeli više od stoljeća i pol, njegove riječi o važnosti istine, očuvanju vlastitog jezika i ljubavi prema domovini zvuče jako moderno.

Iz ovog razgovora možemo naučiti da se za prave vrijednosti vrijedi boriti, čak i kada su okolnosti teške.

Elin Miličević, 8.b

Ivan Perkovac, *Stankovačka učiteljica*

Glavna tema djela *Stankovačka učiteljica* snalaženje je učiteljice Marte na novom poslu. Glavni lik je Marta Božićeva koja na početku pripovijetke dolazi u Stankovac kako bi bila učiteljica. Mještani je ne prihvaćaju od samog početka. Ipak, sprijateljila se sa Šavorićkom jer joj je ona jedina dopustila da prespava prvu noć kad je stigla. Istovremeno, Marta je zabrinuta za majku koja se razboljela.

Nova učiteljica počinje podučavati djecu koja su je brzo zavoljela. Ne želi mučiti djecu nedokučivim pojmovima, već nastoji „u njih uzdržati meko ćud djetinju“. Njezin zaigrani pristup ne sviđa se Stankovčanima, a pogotovo župnikovoj gospodarici. Mještani za nju govore da je „ćaknuta“, djetinjasta i da joj je samo do zabave i igre. Kapelan joj je prigovorio da ne smije biblijski nauk podučavati kroz pripovijesti nego samo onako kako joj on to dopusti. Martu je to jako rastužilo i tada se poželjela vratiti kući. Šavorićka ju je utješila i Marta je ipak odlučila ostati.

Vrhunac radnje je događaj koji je uznemirio čitavu zajednicu. Jednog dana kad je Marta bila sa Šavorićkom, ugledale su u daljini dim i shvatile da je u školi izbio požar. Janko, Šavorićkin sin, nije znao gdje je u tom trenutku Marta pa je pomislio da je u učiteljskom stanu. Požurio je do stana i iznosio njene stvari kao i stvari iz škole ne mareći za svoju sigurnost. U akciji je Janko zadobio opekline. Šavorić je angažirao i pronašao novu privremenu učionicu za djevojčice jer je škola jako stradala u požaru, a najviše upravo učionica za djevojčice. U međuvremenu, Marta se zbližila s Granušom, mještanimom koji ju je često pozdravljao i potajno joj se divio. Granuša je Marti ispričao svoju tužnu priču o tome kako ga je zaručnica ostavila kad je izgubio ruku kao vojnik u ratu. Njegova je želja bila pomoći siromašnima te je ponudio da se njegovim sredstvima izgradi nova učionica.

Marta sa velikom zahvalnošću prihvati ponudu i naposljetku zavoli Granušu. Nakon svih prepreka konačno je Marta postala sretna i zadovoljna i poziva Klaricu kojoj je pisala pisma da ju posjeti i vidi kako joj je lijepo sada. Unatoč početnom neprihvaćanju nove učiteljice, na kraju je svi prihvate i podržavaju.

Djelo mi se svidjelo zbog načina pripovijedanja jer mi je zanimljivije čuti priču iz Martine perspektive u obliku pisma nego da se prepričava samo u 3. osobi. Također mi se svidjelo to što Marta ne odustaje jer znam, da sam ja u njezinoj situaciji, odustala bih nakon požara i vratila se kući. Jedino što mi se nije svidjelo je to da o nekim događajima priča premalo, a o nekim previše.

Scena koja mi je ostala u sjećanju je kad je Janko išao spasiti njene stvari i kad se jako zabrinuo da je i ona u školi koja je gorjela. Djelo prikazuje da je znanje i obrazovanje važno, da učiteljica može biti dobra bez obzira na neuobičajene metode podučavanja te da se isplati boriti za obrazovanje čak i kad je teško.

Poruka djela je da se upornošću i radom može postići bilo što. Vrijednosti koje djelo prikazuje je upornost, obrazovanje i žrtva za druge.

Helena Bogović, 3.a, šk. god. 2025./26.

Oliver Mešinović, 2.a, šk. god. 2025./26.

Poruka ljudima koji zagađuju rijeku

U dolini rijeke Save nalazi se moje selo. Iznad njega su brežuljci i na njima vinogradi i voćnjaci.

Jednog dana djed mi je ispričao kako je, dok je još bio mali, uživao sa svojim prijateljima kupajući se na rijeci Savi. Sa sobom su nosili hladna pića te ostajali do večeri, a ponekad i kasno u noć. Tada je rijeka Sava bila čista i nezagađena. Danas više nije tako.

Što je od nje ostalo? Gotovo ništa, samo prljava i zagađena voda. Uništili su je ljudi bacanjem otpada, starih guma, štednjaka, nafte i drugog smeća. Sada izgleda kao da je u njoj bio rat.

Zašto ste to učinili? Niste uništili i poružnili samo vodu, uništili ste životinje i biljke u njoj i sve one radosti koje su ljudi dijelili s njom. Razmislite! Što sad trebamo učiniti?

Trebamo je očistiti i vratiti joj svu onu ljepotu koju je imala nekada. Pokušajmo svi zajedno i obećajmo jedni drugima da je više nikad neće zagađivati. Ona nam je potrebna za život. Kako bi nam bilo lijepo da možemo dijeliti lijepe trenutke s njom kao što je to mogao moj djed dok je bio mali.

Melani Tašić, 4.a

Dora Vajdić, 6.b, šk. god. 2025./26.

Produženi boravak, šk. god. 2025./26.

Dajem vam riječ

Mama i tata,
dajem Vam riječ
da ove godine od knjige
neću pobjeći.

Sve svoje zadatke
na vrijeme ću izvršiti,
nećete imati razloga
na mene se mrštiti.

Dajem vam riječ
da sestru neću gnjaviti.
Zbog dobrote moje
veselo ćete slaviti.

Djed će zbog mene
uvijek sretan biti.
Ni on ni baka neće se više
na mene ljutiti.

I na kraju:
dajem vam riječ
da od svoje riječi
neću pobjeći.

Dino Paunović, 5.b

Simona Sermazi, 8.b, šk. god. 2025./26.

Živim u miru

Sretna sam što živim u miru. Hvala Bogu, za rat ni ne znam. On je za mene nepoznanica. Svi moji vršnjaci i ja okruženi smo mirom. Oko nas nema rata, dobro nam je i imamo sve što nam treba. No, nažalost, mnogo djece, ali i njihovi roditelji žive u sasvim drugačijim okolnostima – u ratu. Oko njih je rat, eksplodiraju bombe, svi se bore za opstanak. Oko njih vlada strah, tuga, mržnja...

Od kada postoji svijet, postoje i ratovi. To je zaista glupo jer ljudski životi nemaju cijenu. Žalosno je što ljudi ratuju zbog gluposti i što se životi gube tako lako, a pogotovo životi nevinih ljudi. Rat je strašna stvar, užasna stvar. Najžalosnije je što neki ljudi to ne mogu shvatiti i što su im vlastiti interesi važniji od mira, sreće i dostojanstva čovjeka.

Nadam se da nikada nećemo doživjeti rat, da je Domovinski rat daleka prošlost. Da će ratovi u drugim državama prestati, da će utihnuti jauci i plač, da će nestati straha, nepravde, i razaranja. Nadam se da će na svijetu zavladati mir i dobro, smijeh i sreća.

Ivana Verveger, 6.b

2.b, šk. god. 2025./26.

Lara Jakovina, 8.b, šk. god. 2020./21.

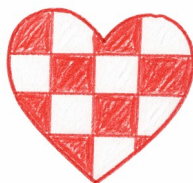
Produženi boravak, šk. god. 2025./26.

Oliver Mešinović, 2.a, šk. god. 2025./26.

Moja domovina

Nema ljepše zemlje na svijetu
Od Hrvatske moje
Gdje seljak s ponosom
Ore i sije žito svoje.
Gdje ptice lete plavim nebom
Gdje sunce sije žarko
Trobojnica gdje vijori lako.
Crven, bijeli, plavi
S ponosom mogu reći
Da je to moje domovine
Barjak pravi.

Emanuel Kresnik, 4.b

Dvije žabe

Dvije žabe sjede na lopoču i razgovaraju. Jedna kaže drugoj: „Već si mi dosadila. Hoću novog prijatelja.“ Druga odgovori: „Nezahvalnice jedna. Toliko se trudim za naše prijateljstvo, a ti mi ovako vraćaš!“ Dok su se one svađale, približi im se jedna roda. Prva žaba doskoči do nje i upita je: „Hoćeš li mi ti biti nova prijateljica?“ Roda ne odgovori ništa nego je začas pojede.

Pouka: Stari prijatelji su najvjerniji prijatelji i to prijateljstvo moramo čuvati.

Mirta Drenski, 3.r. PŠ Drenje

Ah, ta ljubav

To ne razumijem,
otkud taj štos?
Kad vidim Anicu
pocrvenim skroz.
Ali ja ne bježim,
nisam lud.
Vidjet će ona
kakav sam ljud.

Najčešće rabim
sljedeću fintu:
u školsku torbu
izlijem joj tintu.
Ukradem cipelu
od jedne Eve,
podvalim Anici
dvije lijeve.

Šapćem joj krivo
kad profa pita:
ispadne Peking
pokraj Splita.

Tripot joj dnevno
podmetnem nogu.
Ludo je volim,
što ja tu mogu.

Josip Novak, 6.b

Amelia Brlek, 4.b, šk. god. 2025./26.

Ljepote moje domovine

Sva brda, visine
Ravnice, polja i nizine.
To je moja domovina.
Svi potoci, rijeke,
Slapovi i more
To je moja Hrvatska.
Sve ptice, ribe,
Životinje velike i male.
To je moja Hrvatska.

Sva sela, gradovi,
Ulice, puteljci,
Šume i parkovi.
To je moja Hrvatska.
Moja mama, tata,
Brat i seka,
To je moja domovina Hrvatska.

Mislav Drenski, 3.r PŠ Drenje

FACEBOOK – ovisnost ili ...

Facebook ili, kako ga skraćeno volimo nazivati, Fejs - društvena je mreža kojoj je cilj povezati ljude diljem svijeta. Nakon svega nekoliko godina Facebook je stekao veliku popularnost te ga milijuni ljudi diljem svijeta, uključujući i mene, svakodnevno koriste.

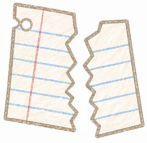

Facebook djeluje ovako: otvoriš svoj profil i onda možeš tražiti prijatelja po cijelom svijetu i neometano komunicirati s njim kada god to poželiš. Na primjer, imaš prijatelja koji se odselio u neku drugu državu i putem Fejsa možeš besplatno s njim razgovarati. To je dobra stvar. Ipak, na Facebooku postoji i nešto loše, a to su lažna prijateljstva. Tamo mnogi ljudi imaju čak i po 500 prijatelja. Kladam se da ih barem polovicu nisu nikada ni vidjeli. Također, mnogi su postali ovisnici o Fejsu. Oni po cijele dane „vise“ na ovoj društvenoj mreži zanemarujući sve svoje ostale životne obaveze. Tu su dakako i roditelji koji nisu dovoljno upućeni u sve to i ne znaju je li Facebook koristan za njihovu djecu ili nije. Mnogi stručnjaci raspravljaju o tome. Naravno, mišljenja su podijeljena, ali uglavnom ipak prevlada pozitivan stav o korištenju Facebooka.

Bilo kako bilo, ne može se pobjeći od činjenice da postoje mnogobrojni ovisnici o Fejsu. Kad malo bolje razmislim, možda je bolje biti ovisan o društvenoj mreži, nego o drogama i alkoholu. Iako, čovjek mora biti umjeren u svemu i ni u čemu ne treba pretjerivati pa tako ni u vremenu provedenom na Facebooku.

Ivan Ždravac, 8.b

Životni put jednog šalabahtera

Učiteljica je najavila kontrolni iz povijesti. Došla sam doma razmišljajući trebam li učiti ili biti snalažljiva. Našla sam lijepi ružičasti papirić i odlučila na njega napisati šalabahter.

Sve sam ja to lijepo ispisala i spremila. Svi datumi, povijesni događaji i ličnosti bili su stisnuti na jednom malom ružičastom papiriću. Prije polaska u školu provjerila sam jesu li svi još uvijek tamo. Bilo im je jako tijesno i bojala sam se da netko ne pobjegne. Svoj ružičasti šalabahter spremila sam u pernicu da tako lijep i pametan prespava i bude još pametniji. Bez straha i znanja došli smo ja i moj ružičasti šalabahter na sat povijesti. Potajno sam ga izvadila iz pernice, nježno stavila na klupu i prekrila rukom i pomolila se. Prozor pokraj mene bio je otvoren, učiteljica je iznenada otvorila vrata, a ja sam od iznenađenja kihнула i dignula ruku sa šalabahtera, a on odleti kroz prozor kao leptir u slobodu.

Gledala sam ga kako se leluja kao tužni jesenski list. Tužna je bila i moja ocjena iz povijesti.

Anja Verveger, 5.b

Ljubav u školi

Kad se voli u školi,
Nema vremena za učenje.
Pisanje zadaća i novo gradivo
Postaje prava gnjavaža i mučenje.
Neobične formule pišu se po zidovima u školi:
Ivo+Ana, Filip + Eva u srcu.
Netko tu nekoga voli!
I knjige i bilježnice su zaljubljene
pa u zagrljaj bijele listove šire.
Iz njihovih kutova skrivenih i stranica zadnjih
probodena srca vire.
Besmislene fraze i glupavi osmijesi
glavna su tema pod odmorom kratkim,
a znak da me voli je sramežljiv osmijeh
i treptaj dva plava oka nad obrazima crvenim, slatkim.
Kad se voli u školi,
stalno se sanja i mašta da se ta sreća dogodi,
mala poruka u kockicu savijena
da me pod zadnjim satom u lice pogodi.

Mirta Drenski, 6.a

Katarina Beluhan, 3.b, šk. god. 2020./21.

Da sam kiša

Da sam kiša,
padao bih cijeli dan,
natjerao sve ljude
da nose kišobran.

Prvo bih sipio
kap po kap,
a kasnije bih pljuštao
kao slap.

Napravio bih
male potočiće,
pozvao na kupanje
patku i pačice.

Zalio bih sve
- tlo, vrtove i cvijeće
i gdje bi bio kraj
ljudske sreće ?

Matija Mady, 6.a

Lektira u nastavnom planu i programu

Stručnjaci savjetuju da pročitamo barem jednu knjigu u mjesecu. Pročitaju li stvarno ljudi jednu knjigu u mjesecu?

Najveći je problem s čitanjem knjiga kod djece u osnovnim školama. Kako učenici reagiraju kada im učitelji zadaju pun A4 papir sa zadacima za lektiru? Otprilike ovako: „Isuse Bože“, „Kaj?“, „Koliko toga ima?“ Srećom, ja ne dobivam tako veliki papir, nego mali, s malo pitanja. Gotovo bi svaki učenik htio izbaciti lektiru iz nastavnog plana i programa. Većina roditelja svojoj djeci kupuje knjige koje doma skupljaju prašinu. Stara Plinijeva izreka kaže: „Trebalo puno čitati, a ne imati puno knjiga.“ Zašto uopće čitati knjige kada se može lijepo na televiziji ili u kinu pogledati ekranizaciju knjige!? Dva dana prije sata lektire samo odlični učenici imaju napisanu lektiru. Kako u tako kratkom vremenu napisati lektiru? Jedino rješenje - internet, čaroban svijet gdje sve piše. Može li se uopće ne napisati lektiru, a dobiti pet? Može, ali to je iznimno teško. Otprilike za pedesetak godina, po mom mišljenju, uopće neće biti književnika, knjiga, čitača knjiga, lektire... Stara izreka: „Ne učimo za školu, nego za sebe.“ Hoćemo li uopće opstati bez čitanja?

Čitanjem čovjek povećava vokabular i piše bolje sastavke. Potpuno se slažem! Svaka činjenica o lektiri ide u korist onima koji je ne vole. Potpuno se slažem da lektiru treba izbaciti iz nastavnog plana, no da se to ne napravi sada, nego za stotinjak godina.

Danijel Bačan, 7.a

Tata, dobio si dvojku iz lektire

Joj ne! Opet lektira. Ne mogu vjerovati! Toliko zadaće i još ta lektira! Zar vikend ne služi za odmor? Izgleda da to za mene ne vrijedi. Tako sam sjela za svoj radni stol i počela jadikovati.

Srećom, tata je čuo moje jadikovanje i ponudio mi da će pročitati lektiru umjesto mene. I tako se moj tata primio lektire. Kad sam mu pokazala pitanja, rekao je da je to za njega čista sitnica, ali je već kod prvog pitanja počeo zamuckivati i češkati se po glavi pa sam ja njemu morala pomagati. Tako smo zajedno odgovarali na pitanja, on je diktirao, a ja sam zapisivala. Na petom pitanju tata je počeo filozofirati da ne razumije smisao pitanja. Bio je toliko uporan da sam morala nazvati Maju i pitati je zna li možda ona odgovor na to nemoguće pitanje. Maji se, naravno, nije dalo razmišljati o lektiri nedjeljom popodne i brzo je slušalicu dala svom tati. Onda su Majin i moj tata pokušali zajedničkim snagama doći do odgovora, ali im nekako nije išlo, a ja sam bila nestrpljiva da završim s lektirama i odem van. Napokon je tata spustio slušalicu, važno zakašljao i počeo mi diktirati odgovor. Bila sam zadovoljna što je lektiri uskoro kraj i nisam primijetila da se tatin odgovor uopće ne odnosi na knjigu koju sam morala pročitati. Sutra sam u školi mirno čekala sat hrvatskog jezika. Bila sam uvjerenja da ću dobiti peticu. Kad me učiteljica prozvala, uslijedio je šok. Tada sam i sama shvatila da moji odgovori nisu baš točni. Učiteljica je samo slegnula ramenima i rekla: „Odgovori se ne odnose na današnje lektirno djelo.“ Ljutito sam sjela, jedva sam dočekala zadnje zvono i pojurila kući.

Već s vrata povikala sam: „Tata, dobio si dvojku iz lektire!“ Jadan se tata pokušao izvući, ali mu nije uspjelo. Nedostatak interesa za moju lektiru morao je nadoknaditi povećanjem džeparca, a ja sam odlučila da ću lektiru ipak pisati sama i to na vrijeme.

Patricija Lukić, 5.b

Mojoj školi

Na brežuljku u Šenkovcu škola nam stoji,
 Od davnina generacije učenika broji.
 Toplo nas dočekuje u jutra rana
 I zvonom ispraća u smiraj dana.

U hodnicima sve je puno slika,
 Medalja i nagrada svakakvih oblika.
 Vrijedni učitelji jako se trude
 Da rezultat uvijek najbolji bude.

Dok Sutla i Sava tiho teku,
 Učenika redovi sličje na rijeku.
 Ivana Perkovca škola nosi ime,
 Mi ikavicu povidamo i ponosimo se time.

Od jeseni do ljeta učitelji se trude
 Da izrastemo u dobre, pametne ljude.
 Svim mudrostima i znanjima naše glave vrve,
 Tu sklapamo prijateljstva i ljubavi prve.

Čuvamo požutjele slike naših predaka
 S imenima i datumima u nekoliko redaka.
 Gledaju nas mila lica sa slike svake,
 Ta bosonoga djeca su naši djedovi i bake.

Dok Sutla i Sava tiho teku,
 Učenika redovi sličje na rijeku.
 Ivana Perkovca škola nosi ime,
 Mi ikavicu povidamo i ponosimo se time.

Mirta Drenski, 7.a

Mojoj školi - Himna

Mirta Drenski

arr. Jurica Radiković

♩ = 100

Voice

Na bre žulj ku u Šen kov cu ško la nam sto ji, od dav ni na sta rih
 U hod ni ci ma sta_ rim_ sve je pu no sli ka, me da lja i nagra da
 Od je se ni do lje_ ta vu či te lji se tru de da zra ste mo u do bre

♩ = 100

Piano

 A musical score for voice and piano. The voice part is on a single staff with a treble clef and a key signature of one flat (B-flat). The piano part is on two staves (treble and bass clefs) with a key signature of one flat. The tempo is marked as quarter note = 100. The lyrics are written below the voice staff.

Pokraj tople peći

Vjetra hladan sa sjevera
Donio je snijeg
Prekrio je polja, dvorišta, voćnjake i
brijeg.

Snježić ledeni pada na sve strane,
Zasuo je kućama vrata i prozore
Drveću se od jutros bijele gole grane.

Sve izgleda kao u bijelom raju
Pod okovom leda sve je u sjaju.

Pogledam oko sebe
Sve je smrznuto i sve se bijeli.
Znam da se svako dijete tomu veseli.

Zima ova bit će duga,
Vjetar je donio glas.
Pokraj tople peći naći ćete spas!

Patricia Bučar, 8.b

Mia Petrović, 2.b, šk. god. 2025./26.

Internetski život djece

Internetski život danas je djeci najvažniji dio odrastanja. Djeca su na internetu barem dva sata dnevno. Neka djeca su čak ovisna o internetu.

Nekad bi djeca radije bila na Facebooku (pisali po „zidovima“, komentirali izjave, slike ili događaje), nego s pravim prijateljima. No nije samo Facebook u modi, nego i mnoge društvene mreže kao npr. Twitter ili MySpace. Djeca na internetu stavljaju i objavljuju svoje i tuđe slike i podatke i tako ugrožavaju svoj ili tuđi život zbog izlaganja privatnih podataka, ne samo hakerima već i običnim ljudima. Djeca na internet stavljaju razne sadržaje kako bi ukazali na nečije mane, pritom ne misleći na svoje. Djeca, pogotovo tinejdžeri, vole osramotiti druge zbog ljubomore, osvete ili pak mržnje. Onaj koji nekog osramoti, može ostati anonimn, ali onaj koji je osramoćen potpuno je (imenom i prezimenom) izložen drugima.

Internetski je život sve teže pratiti, zbog mnogo novih događaja i tračeva. Internet je mnogo puta raskinuo prijateljstvo i započeo nova neprijateljstva. Mora li internet biti izvor lošeg ponašanja? Mislim da je izrada društvenih mreža bila krivi potez jer se stalno netko svađa, a nema pravog prijateljstva. Kad nekoga pitaš za pomoć, isto tako nema nikoga.

Društvene mreže samo su trošenje vremena jer da ti je netko pravi prijatelj i da se želi družiti s tobom, pričali biste i družili se uživo, a ne preko neke društvene mreže.

David Klemen Kurek, 7.a

Helena Bogović, 3.a, šk. god. 2025./26.

Moja hiža na kraju ciste

Saka hiža ima svoju cistu, saka cista ima svoju povist. A povist moje ciste ima veze z mojum cilum familiju.

Se je počelo negda pri puno lit, negdi oko 1906. lita. H jednoj maloj hižici h Driju Brdovečkom rodiu se moj pradida Ivan. Un je im au tri brata. Vuz jengovu hižu bila je još jedna hižica z četiri komadi dece. Obadvi hižice su imale i lipi falaček zemle teri je išau vuz obadvi hiže. Kada su deca jedne i druge familije zrasli, na ledini vuz ove div hižice napravili su svaki svoju novu hižicu. Kada je napravleno osam novih hiž, vlasnici su vuz jih ostavili puteć kak bi si tu mogli prolaziti bez da jih nigdo smeta. Kak su si h tim hižam imali isto prezime, tak je nastala nova cista – Kunjasova cista. Sako lito h Kunjasovoj cisti hižice su mijale izgled, pak su malo po malo bile se veće i se lipše. Na kraju ciste s live strane na broju jedanaest je i moja hiža. Mala hižica teru je napraviu moj pradida, postala je puno vekša i šira nakon kaj su ju dida i baka nadogradili. Danas je mala hižica postala velika hiža z dva zasebna stana od prik sto kvadratof. H jednom stanu živim ja zi svojom familijom, a h drugom moj stric zi svojom familijom.

Moja najdraža hiža na kraju moje ciste ima vesele i sretne stanare koji se nadaju da bumo i mi najmlajši ostali život h našoj lipoj Kunjasovoj cisti.

Karlo Kunjas, 5.b

H mojoj hiži

Tu vuz cistu i dvorišće živiju
si moji najdraži i najbliži.
Zato je meni najlipše
h mojoj hiži.

H joj sam svoje prve korake napravila,
prve riči povidala
prve suze z oka spustila
i se vesele dan doživila.

Tata i mama navik su tu
da sestri i meni kada to treba pomoreju
a mi jim bumo to vratili
kada buju stari.

Tu su sa moja sjećanja
i zato svoj dom
ne bum nigdar ostavila.

Ana Švec, 5.a

Mauro Horvatić, 1.b, šk. god. 2025./26.

Pozdrav

Darujem ljudima dobar dan, cvijeće, osmijeh za sreću. Mami, braći, tati velik zagrljaj. Mom mačku Micku darujem milovanje za dobar san. Svojoj baki mogu darovati telefonski razgovor. Kad je nazovem ona se uvijek obraduje. Pita me kako sam i ako je sve u redu onda smo oboje sretni. Susjedi darujem pozdrav i dolazak na pitu od sira koju obožavam. Uvijek zahvalim na finom kolaču i ona se jako veseli. Svojem psu bacam žutu tenisku lopticu pa veselo skače, juri za njom. Kada idemo u šetnju maše repom kao propelerom. Pozdravljam susjede i pitam ih kako su. Sretni su u razgovoru sa mnom. Najviše volim kada mogu iznenada zagrliti svoju mamu za pozdrav.

Adrijan Bilić, 5.a

Čarobno jutro

Kroz prozor
zrake sunca ko note vire
slušam ih radosno
kako čarobnu melodiju nižu.
I ja pjevušim s njima.
Selo se kupa u
sjaju sunčevih zraka.

Cvrkut ptica
vlak prugom hita
i moje srce u tu
čaroliju odskita.

Tea Milin, 6.a

Produženi boravak, šk. god. 2025./26.

Anketa o prijateljstvu

Naša novinarska skupina je, za vrijeme velikog odmora, provela malu anketu o prijateljstvu. Evo što ste rekli:

Kad bi svi ljudi na svijetu pružili jedni drugima ruke i napravili lanac prijateljstva oko Zemlje ne bi bilo ratova i siromaštva. (Terezija, 8.a)

Ako ti netko koga si upoznao na mreži tvrdi da ti je prijatelj ne vjeruj mu. (Larisa, 8.b)

Prijateljstvo je druženje i pomaganje u učenju. (Lucija, 6.a)

Pravi prijatelj te tješi kad si tužan i smije se tvojim šalama. (Nika, 6.b)

Prijatelj te nikad ne zaboravi pozvati na rođendan. (Sara, 6.a)

Sara Kovačić, 5.a, šk. god. 2020./2021.

Nastava na daljinu

Nikada, ni u najgorem snu, nisam mislila da neću moći ići u školu zbog nekog razloga koji je postao svjetski problem broj jedan, a ipak se to dogodilo, i to baš meni u završnom 7. i 8. razredu osnovne škole. Dogodilo se i malim prvašićima koji su tek sjeli u školske klupe, a koji su tako puno očekivali od škole.

Poharala nas je kuga 21. stoljeća i prikovala za dom i sobu. Svijet je poharala korona i veliki strah da se ne zarazimo i obolimo. Svakodnevno smo gledali i slušali o broju novooboljelih i preminulih. Brojke su se svaki dan povećavale, a tako se povećavao i naš stah od zaraze. Sve se pozatvaralo. I škole, naravno! U prvom trenutku me to veselilo – nema ranog ustajanja, nema trčanja u školu da ne zakasnim, nema straha od nenajavljenog provjeravanja znanja ... A onda – jao i pomagaj! Počeli smo se koristiti internetom, škola je uvela nastavu na daljinu. Svako jutro bi nam učitelji na Yammer stavili zadatke za predmete koji su bili po rasporedu toga dana. Imali smo rokove do kada treba preuzeti izvršen zadatak. Najdulji rok imali smo iz fizike. Ispočetka mi se to činilo odlično, a onda mi je sve postalo dosadno i zamorno. Cijeli bih dan sjedila u sobi za računalom i puno puta pri tom prodavala zjake, a kad sam već bila *knap* s vremenom, počela sam loviti zrak i počinjala učiti. Naravno, nije to bilo tako učinkovito kao da sam u školi. Moje se učenje često svodilo na prepisivanje gradiva koje često i nisam baš razumjela. Kada bih tako svakodnevno sjedila pred računalom i učila u pidžami, koja mi je postala glavna odjevna kombinacija, misli su mi često odlutale daleko do gradiva koje učim. Sve više i više mi je nedostajala moja škola. Nedostajali su mi svi moji prijatelji s kojima se družim u školi. Nedostajala mi je Tara koja je uvijek puna života u bilo koje doba dana, a najviše ujutro. Nedostajao mi je njen dugačak pozdrav: „Dobroooo juutroo! Kaj se dela?“. Nedostajali su mi Franovi čudni zvukovi pod matematikom, Bornino pametovanje, moćna četvorka koja nikada nema zadaću, Sarin komentar na to : „Pa normalno, zašto bi oni imali zadaću?!“, Isusove muke iz matematike, teta Ivana koja je spas za sve nas i majčinski odnos naše učiteljice iz hrvatskog.

Sve to smo konačno i dobili. Sada smo većinu vremena ipak ponovno u školi, ali... Nema našeg naturalca, nema posjeta Hrvatskom narodnom kazalištu, nema putovanja u Vukovar. Svi naši snovi i sva naša izvanučiionička nastava je propala. Nema nikakvih izleta. Sve je propalo. Kao da smo imali snove od stakla koji su se sada razbili. Ostalo nam je još malo do kraja školske godine. Nikada se lijepi trenutci provedeni u osnovnoj školi neće ponoviti. Još koji mjesec i stiže kraj jednog divnog školskog doba koje su bolest zvana koronavirus i nastava na daljinu, nažalost, učinili ipak manje lijepim.

Lana Novak, 8.a

Zaribana ljubaf

Puce,
ste se kada tak fejest zacopale
da kad ga na hodniku f školi vidite,
si šerafi f mozgu kak da vam se pošemeriju,
a obrazi su vam tak črleni
kak da su vas za vuho žvajznili?

Kat znate da je un f školi,
pred jim kak da se prvi put spominate
pak bedastoče samo frflate!

Na jenga se nigdar ne bi srdile,
za vas je un navik kaj cukor dobri.

Čak bi i prik Save
po zimi za jenga plivale!

Samo jen život imate, zato pred jim malko
hrabrije budite!!

Ana Skledar, 7.a

Produženi boravak, šk. god. 2025. /2026.

Klea Horvatić, 2.b, šk. god. 2025./26.

Ljubavni jadi

Kad ga na hodniku vidim
Srce mi mam poskoči.
Nigdar nis vidla lipše i plavije oči!
Valentinovo skoro dolazi
Dar već pripravljen imam
Svoju lubaf ja ne skrivam.
H razredu je gledim, nastavu ne pratim
Priateljof nimam, samo za jim bežim.
Nis mirna ni dok h krevetu ležim
Popifke pišem saki dan...
Kad me f školi gledi, dobro mi baš nije
Jer saki put kada vuz mene prejde
Un mi se nasmije.
Dok nastava traje, čez oblok gledim
Samo da mi se ne bi oči zistale.
Kaj pesek sikud za menun beži
A meni to čudaj smeta
Zakaj un fort me slidi
A ja drugog dečeca rada imam.

Mia Vujaković, 8.b

Moja škola

Moja osnovna škola zove se Osnovna škola Ivana Perkovca. Nalazi se u mjestu Šenkovec još od 1851.godine. Ove godine proslavit ćemo 175. obljetnicu škole.

Smještena je na jednom brežuljku usred samog mjesta. Okoliš škole krasi livade, šetnica uz koju su smještene klupice, park i voćnjak. Ispred škole nalazi se i veliko školsko igralište spremno da nas dočeka na igru i druženje. U školi se možemo uključiti u brojne izvannastavne aktivnosti i tako kvalitetno provoditi svoje vrijeme. Dobre rezultate postizemo u gotovo svim područjima. U školi djeluje i Kulturno umjetničko društvo Mihovil Krušlin koje njeguje glazbu, pjesmu, kajkavsku ikavicu i običaje našega kraja.

Volim ići u ovu školu. Učitelji su dobri, a posebno moja razrednica. Prenose nam svoje znanje uz puno volje i truda. Pokušavaju nas naučiti što više i što bolje nas pripremiti za budućnost.

Leona Romih, 4.a

Draga školo, sretan ti 175. rođendan!

Jako te volim školo i lijepo mi je u tebi.

Za rođendan ti želim da u dvorištu dobiješ novi park sa ljuljačkom, toboganom, klackalicom, vrtuljkom i malim jezerom. Svi bi se učenici tome veselili. I ti s nama. Želim ti puno novih učenika! Čula sam da će te proširiti, veselim se skupa s tobom. Budi još dugo s nama.

Lara Zupančić, 2.a

Škola

U školi dani brzo lete,
u knjigama skriveno je sve.
Zbrajam, čitam, učim stalno,
nekad teško, nekad lagano.

Zvono zvoni, srce skače,
na odmoru s društvom najjače.
Škola daje znanje svima,
da dođu korak bliže snovima.

David Karajica, 4.b

Moja škola

Moja škola Ivana Perkovca
Poznata je svima
I već 175 godina ima.

U njoj učim pisati i čitati
I s prijateljima se igrati.
Učiteljica me često pohvali
Kaže mi: „Bravo, đaće mali!
Opet si vrijedan bio.
Puno si naučio.”

Na odmoru trčim i skačem.
Nekad se smijem, a nekad i plačem.
Ali opet volim doći tu
Jer moja škola je baš cool.

David Topol, 2.b

Lukas Balen, 4.a, šk. god.2025./26.

Tin Matsumoto Šegota, 2.b, šk. god. 2025./26.

Vanja Pavelić, 4.a, šk. god. 2025./26.

Moja škola

Na zelenom brežuljku, ispod plavog neba
Nalazi se škola moja, puna boja.

Svaki dan u školu moram ići
I na vrijeme stići.

Škola je moj drugi dom
Ali u njoj nije sve po mom.

Već mnogo godina ona tu stoji
I mnoge učenike broji.

Stolci jako škripe i buče
Dok đaci njene tajne uče.

Kad zazvoni njeno zvono prestaje svaka zbrka.
Đaci mirno sjede, olovke pišu, gumice brišu.

Iz nje se veselje i smijeh ori
I uvijek se vraćamo našoj školi.

Moja škola je lijepa i nasmijana.
Uvijek ću je voljeti baš takvu kakva je.

Vana Hren, 2.b

Što se radi u školi?

Sad ću vam ispričati što sve radimo u školi.

U školi učimo razne predmete. Svaki dan nosimo u školu knjige i bilježnice. Svaki dan u tjednu znam koje predmete imam, jer nam je učiteljica dala raspored sa predmetima za cijeli tjedan.

U školi učimo čitati i pisati slova i brojke, zbrajamo, oduzimamo, množimo i dijelimo, crtamo, slikamo, režemo kolaž papir pa lijepimo ljepljivom i ukrašavamo i još puno toga.

Meni je najdraži predmet TZK jer na njemu vježbamo, trčimo, igramo nogomet, graničar i razne igre. Penjemo se po spravama i spuštamo ili skačemo s njih na strunjaču.

Mia Tietz, 2.b, šk. god. 2025./26.

U školi postoje i PRAVILA. Moramo se pristojno ponašati prema svim učiteljima i učenicima, nositi papuče, ne žvakati pod satom, dignuti ruku ako želimo nešto reći, ne rugati se drugima i međusobno si pomagati.

Meni je lijepo ići u školu jer učimo nove stvari, ali mi je teško buditi se rano ujutro i nositi torbu punu knjiga.

Mateo Koludrović, 2.a

Mojoj školi

Ima jedna škola kojom
Vladaju ljubav, mir i sreća,
A radost učenika od svega je veća.
Nasmijana lica u tu školu se žure,

Prijatelji pravi kroz hodnike jure,
Evo nas - spremni za nova pitanja,
Razred je mjesto najvećih znanja.
Knjige se listaju, a olovke pišu,
Ovdje svi učenici složno dišu.
Vesela pjesma svaki dan se čuje
A naša naš škola željno očekuje.
CIJENIMO ŠKOLU I SVOJ DOM
U NAMA DRAGOM MJESTU TOM.

Elena Švec, 2.b, šk. god. 2025./26.

Nikol Planinc, 2.b, šk. god. 2025./26.

Emma Brnjas, 2.b

Torba
Teška, velika
Nosi, čuva, pazi
Meni je moja najdraža
Knjige
Jana Klarić, 4.a

Hrvatski
Zanimljiv, važan
Pišem, čitam, maštam
Volim kada čitamo priče
Riječi

Vanja Pavelić, 4.a

Glazbeni
Zanimljiv, raspjevan
Pjevam, plešem, sviram
Unosi veselje u razred
Pjesma

Leona Romih, 4.a

Lea Močnik, 6.a, šk. god. 2025./26.

Sara Bokulić, 4.b, šk. god. 2025./26.

Mojoj školi

Draga moja školice,
danas za tebe poseban je dan jer slaviš svoj 175. rođendan.
Meni se čini kao da je jučer bio dan kada sam te prvi puta
vidjela i odmah si se meni svidjela.
Dok te gledam, osjećam ponos u sebi,
a puno sreće i ljubavi želim tebi.
U tebi boraviti lijepo je baš,
ali to i sama već vjerojatno znaš.
I još ti jedno moram reći: HVALA
za sve nove prijatelje koje si mi dala.

Tvoja Klea

Klea Horvatić, 2.b

Gabriela Križić, 4.b, šk. god. 2025./26.

IMPRESUM

Iskrice,

list učenika OŠ Ivana Perkovca

Godina 55, broj 1

Šenkovec, svibanj 2026. godine

Nakladnik: OŠ Ivana Perkovca,

Zagrebačka 30, Šenkovec

os-ivana-perkovca@zg.t-com.hr

www.osivanaperkovca.hr

Za nakladnika:

Vesna Javor, ravnateljica škole

Uredništvo:

Ines Skokić, Martina Šćukanec, Gordana Štefančić

Vesna Javor, Lana Haramina

Računalna priprema: Lana Haramina, Ines Skokić

Likovna oprema:

Martina Šćukanec

učenici OŠ Ivana Perkovca

Voditelj novinarske grupe: Ines Skokić

Sponzor: Općina Brdovec

Tisak: Tiskara *Kosmat*, Javorje

ISSN 2787-4745

175

200

45

200

55

45

175

155

45

200

155

55

175

55

45

55

OS

155

155

200

IVANA PERKOVCA, ŠENKOVEC

200

45

175

175

45

55

155

55

155

200

55

45

175

155

200

155

Šipak, šipak, ma rožica

♩ ≈ 110

Ši - pak, ši - pak, ma ro - ži - ca, sam ti li - po
po - vi - da - la da ne ra - sti bli - zu
pu - ta, bli - zu pu - ta, bli - zu sta - ze.

Šipak, šipak, ma rožica,
sam ti lipo povidala
da ne rasti blizu puta,
blizu puta, blizu staze.

Da ne rasti blizu puta,
blizu puta zelenoga,
kud junaki k maši hode
i divojke sobum vode.

Dečki su se spominjali
da te buju potrgali,
da te buju potrgali,
za škrlake pometali.

Več mi rasti sridi luga,
sridi luga zelenoga
di tičice lipo poju,
Majku Božu sebi zovu.

Zapisala literarna družina OŠ Ivana Perkovca iz Šenkovca 1974. godine.

